

[Socialministeren.]

skulle have. Det er tjenestemændene og pensionisterne, der faktisk har været bagefter. Det, jeg altså for mit vedkommende beder rigsdagen om, er, at det, vi var enige om i sidste rigsdagssamling at ville udbetale til alders- og invaliderentemodtagerne, føres op til det, som vi var enige om, idet det siden er blevet forringet. Det er det, jeg for mit vedkommende har bedt om, og jeg takker de ærede ordførere, som vil være med til det.

Formanden: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har ordet for en kort bemærkning.

Ragnhild Andersen: Til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen vil jeg gerne sige, at jeg ikke har opfattet det således, at kommunalfolkene ikke vil anbefale visse forbedringer. Således har jeg ikke misforstået det ærede medlem, jeg har bare ment, at der var mere grund til her på stedet at tale om rentemodtagernes indkomster. Kommunalfolkene overvinder nok deres vanskeligheder. Rentemodtagernes besværligheder er nu engang større end kommunalfolkenes.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen siger, at det vil aldrig kunne lade sig gøre at skabe retfærdige forhold for rentemodtagerne. Det må jeg nok spørge om. Det finder jeg, det ærede medlem skylder et svar på fremfor den svævende forklaring om retsstaten, som vistnok kan kaldes særdeles svævende.

Til den højtærede socialminister vil jeg sige, at jeg talte ikke om løfterne forud for valget, jeg talte om løfterne i besættelsesårene, om løfterne om frihed for frygt og frihed for nød. Men jeg kan ikke forstå, når den højtærede socialminister prøver at imødegå kontorchef Klausen, at socialministeriet ikke har imødegået ham i „Socialt Tidsskrift“, at man ikke har taget til orde dér, når man kender kritikken og kender hans efter min mening rigtige synspunkter. Det kan ikke bestrides, at Københavns kommune har skønnet om udbetaling af huslejhjælp i de enkelte tilfælde, og at derfor visse rentemodtagere — det skal efter opgivende være adskillige — ikke har fået noget af det rentetillæg, vi gennemførte sidste år. Hvorom alting er, så har rentemodtagerne hele tiden været bagefter i deres indtægter.

Jeg kan ikke forstå, at den højtærede socialminister prøver at snakke sig fra det ved at sige, at aldersrentemodtagerne har fået det, som vi nu giver pensionisterne og tjenestemændene; rentemodtagerne har

hele tiden ligget for lavt. Det har været mit partis synspunkt, og det er det stadigvæk. Derfor er jeg af den opfattelse, at der må mere til end her foreslået.

Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen siger, at jeg er repræsentant for et proletarparti. Javel, det er jeg. Jeg er repræsentant for lønarbejderne, og jeg vil gerne tilføje, at det er jeg stolt af.

Når det ærede medlem siger, at han ikke gider spilde ord på denne sag, så beklager jeg i høj grad, at ikke hvert eneste forslag vedrørende de gamle medborgere her i landet interesserer det ærede medlem, og at han siger, at han ikke gider spilde ord på det. Jeg vil endnu en gang gentage, hvad jeg tidligere har sagt: aldersrenten her i Danmark er ikke vederlagsfri; i sin tid indførte man indirekte skatter netop af den grund, at man skulle indføre aldersrente. Disse skatter er i dag oppe på millionbeløb, og så vedbliver det konservative folkeparti at hævde, at aldersrenten er vederlagsfri. Nej, det er den min sandten ikke, der betales endda store bidrag til aldersrenten her i landet.

Hans Thyge Jacobsen: Det er den sædvanlige perfidi; jeg har ikke sagt, at jeg ikke gider spilde ord på denne sag. Hvis jeg ikke gad det, havde jeg ikke taget ordet her i dag. Jeg har sagt, at jeg ikke gider spilde ord på det ærede medlems fuldkommen søgte agitation ved denne lejlighed. Det er det, jeg har sagt. Vi kender jo efterhånden „taget“, men det imponerer os ikke, det må det ærede medlem ikke misforstå; så tungesrap hun er, så lang tid hun taler, det gør ingen virkning i hvert fald ikke her i salen, og jeg tror også mindre og mindre udadtil.

Det ærede medlem kom så til sidst med den saglige bemærkning, at aldersrenten ikke er vederlagsfri, og at det kun er det konservative folkeparti, der hævder det. Nu må det ærede medlem gå hjem og læse lidt på historien. Det er den tidligere socialminister Steincke, som ved gennemførelsen af socialreformen slog det princip fast: aldersrenten er vederlagsfri. At man, da Estrup i sin tid gennemførte den frivillige kommunale alderdomsforsørgelse, indførte en indirekte skat på øl og brændevin, er en sag for sig, som slet ikke vedkommer de nutidige forhold, men det er anerkendt i dag fra alle sider, at Steinckes lov fra 1933 gør aldersrenten vederlagsfri, og det er jo herom, den teoretiske og for så vidt praktiske diskussion står i den kommission, den højtærede socialminister har nedsat til at foreslå ændringer i alderdomsforsørgelsens vilkår.